

L'actriu Míriam Iscla encapçala al Teatre Goya la primera producció catalana professional d'«El zoo de vidre»

Gelosa fragilitat

J.B.
BARCELONA

El zoo de vidre és el text que duria un jove i inexpert Tennessee Williams a Broadway el 1945. L'autor va fer un retrat, amb tints autobiogràfics, d'una família que vivia la pobresa més injusta a les acaballes dels efectes del crac del 1929. Josep Maria Pou defineix l'obra com una de les perles imprescindibles del teatre contemporani del segle XX. La sorpresa és que, fins avui, mai se n'havia fet una producció professional en català.

Avui s'estrena al Teatre Goya Codorníu amb un repartiment contrastat: Míriam Iscla és la mare que intenta mantenir el rumb d'una família després que el marit els hagi abandonat i amb la dificultat de sobreviure amb un sou ínfim del fill i la necessitat de casar la filla, que té una deficiència física que la fa menys agradable als nois del barri. Aquesta fragilitat extrema obligarà al fet que les dones siguin geloses del seu destí. «La principal característica és la seva humanitat», remata

La data

1965

Es va presentar en castellà al Teatre Candilejas de Barcelona aquest èxit de Broadway del 1945.

el director, Josep Maria Pou, que torna a la direcció al Goya des del *Celobert* (2012) i *Truca un inspector* (2011), en què també actuava.

Té molt d'autobiogràfic perquè el noi, que escriu poemes, també té la necessitat d'independitzar-

A la poètica del drama, s'hi sumen uns tocs d'humor d'uns personatges vitals

se de la llar familiar. Sap que deixa un panorama difícil. De fet, la marxa de Tennessee Williams provocaria l'ingrés a un psiquiàtric de la germana. Sens dubte, una deficiència molt més greu i de conseqüències molt més alarmants que la coixesa de la germana del muntatge, Laura Wingfield. La peça manté una tensió amb la poesia que transpira l'escena i amb la ironia que s'aborden els personatges que, tot i perdedors, també busquen instants per poder disfrutar i riure's de la vida.

Sorprenentment, la icona de Tennessee Williams no s'ha vist gairebé mai en l'àmbit professional a la cartellera de Barcelona. Les referències que recorda el director són la versió que en va fer Mario Gas fa una quinzena d'anys en castellà i que M. Dolores Iglesias i Ana Maria Simón van interpretar el 1965 al desaparegut Teatre Candilejas.

Rostres familiars

Josep Maria Pou pretén que la sala que ell dirigeix concebi un tipus de teatre

Míriam Iscla, Peter Vives, Dafnis Balduz i Meritxell Calvo, són els quatre intèrprets del drama ■ D. RUANO

universal i contemporani i també que s'identifiqui amb alguns rostres com poden ser les actrius Concha Velasco (*La vida por delante*, 2009, i *Concha, yo lo que quiero es bailar*, 2011) o, a partir d'ara, Míriam Iscla (*Barcelona* i *El zoo de vidre*). També repeteix la jove actriu Meritxell Calvo, una presència que ja va impactar en la presentació llampec de *Venus in fur*, dirigida i interpretada per Joel Joan l'any passat.

L'actor Dafnis Balduz debuta al Goya. Però hauria pogut ser un dels joves protagonistes que van destacar a *Els nois d'història* (l'obra amb què es va celebrar la recuperació d'aquesta històrica sala). Peter Vives és el més jove de tots. Tot i ser un rostre conegut ja a la petita pantalla és incipient la seva carrera a l'escena (en l'últim Festival Grec es va estrenar amb un *Tots fem comèdia*, al Poliorama). ■